

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 145/2019
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Трифуновића поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-9/18 од 12.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 962/18 од 08.11.2018. године, у седници већа одржаној 28.02.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Трифуновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-9/18 од 12.07.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 962/18 од 08.11.2018. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-9/18 од 12.07.2018. године, окр. АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће се иста извршавати у просторијама у којима станује у ..., улица ... без примене електронског надзора, на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење ванзаводских кривичних санкција. Уколико осуђени једном у трајању преко шест

часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимања предмета из члана 87. КЗ и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 962/18 од 08.11.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-9/18 од 12.07.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. Ђорђе Трифуновић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити оптужбе за држање муниције 7,9 мм, а оптужбу одбацити за држање 15 војничких метака за дуге цеви калибра 7,62 мм и један метак за аутомат „...“ калибра 11,43 мм.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да када су у питању 15 метака калибра 7,62мм за АП „...“ није спорно да држање такве муниције није дозвољено грађанима, али да таква муниција није противправно набављена и да иста у количини од 15 метака представља заостатак који је окривљени пропустио да раздужи приликом раздужења пушке, јер је у поступку утврђено да је окривљени као потпуковник војске од 1993. до 1996. године био на ратишту у Хрватској и да је био задужен са АП, која користи муницију калибра 7,62 мм, те да се наведени пропуст једино може квалификовати као кривично дело неправилног односа према повереном наоружању из члана 222. ранијег ОКЗ. Даље наводи да је наведено кривично дело окривљени учинио 1996. године и да је гоњење за то кривично дело застарело, из чега произилази да је окривљени осуђен за кривично

дело, уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је наступила застарелост кривичног гоњења.

Супротно изнетим наводима захтева, по налажењу овог суда, из изреке првостепене пресуде произилазе сва субјективна и објективна законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. КЗ, обзиром да је окривљени неовлашћено држао већу количину муниције и то 487 комада војничких метака за дуге цеви кал. 7,9 мм, 15 војничких метака за дуге цеви 7,62 мм, као и један метак за аутомат „...“ кал. П 43 мм, чије држање грађанима није дозвољено, поступајући на тај начин супротно члану 5. став 2. тада важећег Закона о оружју и муницији („Службени гласник РС“ бр. 9/92 ... 104/13), при чему је био свестан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, а за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, због чега се неосновано у захтеву за заштиту законитости истиче да су се у радњама окривљеног стекли сви битни елементи кривичног дела неправилан однос према повереном наоружању из члана 222. ОКЗ, коју квалификацију бранилац врши на основу сопствене верзије догађаја.

Сходно изнетом, неосновано бранилац окривљеног у образложењу захтева, и ако исту не нумерише, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву износи закључак да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења који заснива на сопственој правној квалификацији кривичног дела (везано за недозвољено држање 15 метака калибра 7,62 мм за АП „калашњиков“), односно да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела из члана 222. ОКЗ, а не кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, а у односу на које није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, у смислу одредби члана 103 став 1. тачка 4) КЗ и члана 104 став 6. КЗ, имајући у виду време извршења кривичног дела (од 01.05.1996. до 14.11.2015. године) и казну која се може изрећи- казна затвора од две до десет година, као и рок апсолутне застарелости кривичног гоњења који износи 20 година од извршења дела.

Сходно изнетом, по налажењу Врховног касационог суда, доношењем побијаних пресуда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

У погледу неовлашћеног држања 487 метака калибра 7,9 мм бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело.

У вези са наведеним бранилац у захтеву наводи да се кривично правне радње описане изреком првостепене пресуде и потврђене другостепеном пресудом, не могу подвести под појам кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 2. КЗ-недозвољено држање оружја и експлозивних материја, с обзиром да у поступању окривљеног у конкретном случају, нема елемената противправности, јер окривљени 487 војничких метака за дуге цеви калибра 7,99 мм није неовлашћено држао, пошто држање муниције калибра 7,99 мм није забрањено, па самим тим и нема обележје предметног кривичног дела. Такође наводи да је окривљени муницију која је пронађена код њега набавио за време док је био активно војно лице, да је извршио легализацију ловачког карабина и да сматра да је на тај начин легализовао и муницију, јер ни један пропис о легализацији није предвиђао посебан поступак легализације исте, као и да се легализација односи само на оружје, јер муниција има акцесорну природу у поступку легализације. Даље наводи да не постоји пропис или одлука надлежног органа нити било какав писани акт из кога се може утврдити да је постојала обавеза окривљеног да приликом легализације оружја преда раније набављену муницију по војним прописима из чега јасно произилази да на страни окривљеног није постојала свест о недопуштеном поступању. Такође у захтеву указује да појам неовлашћеног држања муниције није регулисан кривичним законом, већ да се тај појам мора тумачити са аспекта одредби Закона о оружју и муницији, који је важио у време извршења кривичног дела и да из члана 7. став 2. Закона о оружју и муницији („Службени гласник РС“ бр. 9/92 ... 20/15) произилази да делови за оружје из става 1. наведеног члана и муниција за оружје са олученим цевима се могу набављати само на основу одобрења надлежног органа, за врсту оружја за коју је издат оружани лист. Даље бранилац извлачи закључак да је набавка муниције, имајући у виду наведену одредбу, искључиво везана за врсту оружја, односно за оружани лист. С тим у вези наводи да је окривљени пред МУП-ом регистровао оружје и да никада није тражио набавку муниције.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилац коментарисањем утврђеног чињеничног стања, полемише са налазом и мишљењем судског вештака Драгана Чудића у погледу набављања спорне муниције, као и у погледу питања да ли је иста за војно наоружање односно да ли се ради о „војничком метку“, као и да ли се таква муниција у техничком смислу може користити за ловачки карабин, а уколико може у какавој је вези са постојањем, односно непостојањем кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 2. КЗ за које је окривљени оглашен кривим

правноснажном пресудом, доводећи све напред наведено у везу са одбраном окривљеног о начину набављања спорне муниције.

При томе, окривљеном АА, изреком првостепене пресуде на терет је стављено неовлашћено држање веће количине муниције, а не неовлашћена набавка веће количине муниције, са чиме бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости у претежном делу и полемише. С тим у вези, бранилац полази од тога да је муниција набављена на исти начин као и оружје преко војних органа за време док је окривљени био активно војно лице, а да суд прихвата наводе судског вештака Драгана Чудића да се окривљени „снашао“ за муницију и да је у питању муниција за војно наоружање, односно да се ради о „војничком метку“ чије држање физичким лицима, односно грађанима није дозвољено и да је релевантно што се таква муниција у техничком смислу може користити за ловачки карабин, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Обзиром да бранилац, цени одбрану окривљеног и доказе изведене током поступка, износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним правноснажним пресудама и на тај начин оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен, а имајући у виду одредбу члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, а којим није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић